

BEESTJES IN DE TUIN

PetraLouise Muris

Beestjes in de tuin.
Geschreven en geïllustreerd
door PetraLouise Muris
voorlees kinderboek rond 5 jaar

deze losse verhaaltjes heb ik destijds geschreven als 'tante Ellis vertelt'
voor Buvelio speeltuinvereniging te Rijswijk
© dit boek is wereldwijd auteursrechtelijk beschermd.

Bladzij	Verhaal
3	1 Willo de worm.
6	2 Willo geeft een feest.
10	3 Japie de spin.
13	4 Theo de rat.
16	5 De drie broertjes muis.
18	6 De inhalige meeuw.
23	7 Het sneeuwkllokje.
26	8 Het aardappelmantje.

VERHAAL 1 WILLO DE WORM.

In oma Jansen haar tuin is altijd wel iets te beleven.

Omdat vandaag het zonnetje schijnt is het druk in de boom midden in de tuin.

Musjes, vinkjes en meesjes kwetteren gezellig door elkaar.

Zij vliegen plotseling op als er een grote vogel in de boom landt.

Het is een grote zwarte raaf.

'Kra, krok,' krast hij: 'wat heb ik een honger!'

Hij kijkt rond, oma heeft geen enkel kruimeltje brood in de tuin gestrooid.

Plots fladdert hij naar beneden.

De zwarte vogel pikt hier en daar in de grond opzoek naar eten.

'Misschien, kra, krok, vind ik wel een vette lekkere worm.'

Hij heeft het nog niet gezegd of daar heeft hij al één te pakken.

'Help!' schreeuwt Willo de worm: 'help, laat mij los!'

'Niks daarvan!' krast de raaf: 'kra, krok, jij bent mijn hapje voor vandaag!'

Hij vliegt met Willo de worm tussen zijn snavel de lucht in.

Willo is doodsbang om opgegeten te worden, hij denkt: 'ik moet iets verzinnen zodat die vogel mij niet opeet.'

'Ik ben ziek!' schreeuwt hij opeens.

'Wla hebbie dan, kra, krok?'

Omdat de worm tussen zijn snavel hangt kan de vogel moeilijk spreken.

'Ik heb de Willo. Als jij mij opeet, krijg jij het ook!' zegt Willo vlug.

'Klijg ik dlan ook de Wlillo?' krast de raaf.

Meteen strijkt de vogel neer op een dikke boomstronk. Héél voorzichtig legt hij de worm naast zich neer. 'Wat is de Willo?' krast hij.

'O heel erg! Dat zie je toch wel aan mij?'

'Ik zie niets aan jou, kra, behalve dat jij er smakelijk uitziet!' krast de raaf.

Willo jammer: 'jij ziet toch wel dat ik geen vleugels en poten meer heb? Nou, dat komt door de Willo.

'Tja,' krast de raaf: 'ik zie het.

Dus als ik jou opeet krijg ik het ook?

Vallen mijn poten en mijn vleugels er dan ook af?

Ik wist eigenlijk niet dat wormen poten en vleugels hadden. Kra, krok, wat ben ik toch een domme vogel.'

'Zoals je zegt.' meent de worm: 'jij kunt maar beter ergens anders jouw eten zoeken, voordat jij ook de Willo krijgt.'

'Ik ga al!' krast de raaf en vliegt klapwiekend weg.
'Pfft, was ik even geschrokken!
Maar goed dat ik zo goed jokken kan.
Ik ga snel terug naar oma Jansen haar tuin.'

Willo de worm kruipt langzaam over de grond naar een veilig plekje in oma's tuin.

Onder de grote struik ligt zwarte aarde.
Willo kruipt daarheen en eet er hapjes van.
Hij eet net zo lang totdat hij onder de grond is verdwenen.

Willo heeft een nieuw gangetje gemaakt en al gauw komt hij zijn papa tegen.

'Waar was jij Willo?

Jij weet toch dat het gevaarlijk is boven de grond?'

'Dat weet ik papa, maar onder de grond is het net zo gevaarlijk!' zegt Willo zacht.

'Ach,' zegt zijn vader: 'als jij goed uitkijkt waar je een gang maakt, kom je geen gevaar tegen.'

'En de regen dan?' bedenkt Willo ineens:

'die spoelt ons toch naar boven? Dan zijn wij ook boven de grond.'

'Ja, jij hebt gelijk.

Toch vind ik dat jij moet oppassen voor vogels.

Die zijn enorm gevaarlijk!' waarschuwt papa.

'Daar heb ik al wat op gevonden.' grinnikt Willo, hij denkt aan de grote zwarte vogel.

VERHAAL 2 WILLO GEEFT EEN FEEST.

Daan de dikke mol graaft een gang.
Hij graaft die onder de grond in oma Jansen haar tuin.
Daan zoekt wormen, hij vindt ze niet.
Dan graaft Daan een andere gang, hij graaft graag gangen.
Hij gromt terwijl zijn pootjes snel doorgraven:
'waar zijn die wormen nu? Ik wil vandaag geen torretjes of andere kriebelbeestjes. Ik wil geen mier of een vlinderlarve, ik wil een worm!'

Daan vindt een worm en peuzelt die meteen op.
'Mm, dat was lekker! Ik lust er best nog één.
De mol is wel moe, maar toch besluit hij verder te zoeken.
Hij graaft en graaft en dan..., ziet hij opeens een bosje wormen bij elkaar.
'Hoera,' juicht Daan: 'dat wordt een feestmaal!'
Gretig graaft hij naar zijn lekkere hapjes.

Willo de worm schrikt van de dikke mol.
'Ik moet wat verzinnen!' denkt hij: 'maar wat!
Ik moet mijn moeder en mijn vader redden en al mijn zusjes en broertjes.
Ik wil niet dat wij opgegeten worden.
Ik moet niet bang zijn, ik moet' niet bang zijn.'

Daan is bijna bij de wormen. Een pieperig klein stukje nog.
Dan komt er plotseling..., tot zijn grote verbazing, een worm op hem af.
'Hallo meneer Mol, ik ben Willo de worm.'

De mol kijkt verbaasd naar de dappere worm.
Hij heeft Willo bijna te pakken, hij schreeuwt: 'kom hier lekker hapje!'
Maar Willo schreeuwt ook: 'ik ben de allersterkste worm van de wereld! Wil je vechten? Kom maar op, ik win toch! Kijk eens naar mijn spierballen?'
'Jij ziet er eerder smakelijk dan sterk uit, ha, ha!' schaterert de mol uit van het lachen.
Meteen grijpt hij de arme worm.

Willo verzint een ander smoesje: 'ho, niet doen meneer mol, dat zou zonde zijn!'
'Hoezo zonde? Ik lust graag wormen.'
De mol kijkt vreemd op.
'Ik geef vanavond een groot feest en u mag ook komen,' zegt Willo in één adem: 'daarna kunt u ons altijd nog opeten!'
'Nou, nou! Daar kijk ik van op,' verwonderd meneer mol zich: 'dat is helemaal geen gek idee. Eerst een feest en daarna als toetje, een bosje wormen. Mm lekker, dat lijkt mij wel wat. Het lijkt mij ook erg gezellig. Vertel eens, wie komen er nog meer? Komen er veel gasten naar jouw feest?'
'Natuurlijk meneer de mol, het wordt hartstikke gezellig! Nou, ik zou zeggen, tot vanavond meneer mol.'
'Noem mij maar Daan.'
'Tot vanavond Daan!'

De mol keert zich om en omdat de dag nog lang duurt maakt hij uit verveling, bergjes aarde in oma haar grasveld.

Dan begint eindelijk de avond.

Daan wil zo snel mogelijk naar het feest.
Als hij daar aankomt branden er allemaal gekleurde
lampionnetjes die verlicht zijn door vuurvliegjes.
Midden in de ruime gang staat een lange tafel met
een heleboel lekkere hapjes erop.
Het ziet er heel gezellig uit.

'Ik ben zeker te vroeg,' meent Daan: 'waar zijn de
anderen?'

'Die durven niet te komen.

Zij zijn bang dat jij hen opeet.' zucht Willo.

'Dat is ook vervelend.

Jammer, dan ga ik maar weer.' jammert de mol.

'Niks daarvan!' zegt Willo: 'jij gaat niet weg, dan zit
ik met al dat eten!'

Ik heb mij niet voor niks zo uitgesloofd.
Jij blijft hier', dan maken wij een feest voor ons
tweetjes.'

En zo werd het toch een gezellige avond.
Na afloop van het feest en nadat alle hapjes bijna
op waren zei Willo: 'en, vond jij het leuk Daan?
Heb jij misschien nog honger?'
De mol wijst naar zijn buik en puft: 'pft, ik ben zo vol
als een mol, er kan echt niets meer bij.
Ik heb ook pijn in mijn ogen van al dat feestlicht.
Vind jij het niet erg als ik naar huis ga?
Pft, ik ben zo moe.'
'Daan?'
'Ja Willo.'
'Als jij mij belooft dat jij geen wormen meer opeet,
beloef ik dat ik nog veel meer feestjes zal geven.'
'Dat zou fijn zijn,' zucht de mol: 'dan heb ik een
vriend en ben ik niet eenzaam meer.
Ik vind het ongezellig zonder vrienden.
Dan heb je niets te lachen, niet waar?'
Tot ziens Willo en bedankt nog!
De mol loopt weg.

Willo kijkt achterom naar zijn familie die één voor
één weer tevoorschijn durven te komen.
'Heb ik dat niet goed gedaan?' lacht Willo: 'ik heb
er voor gezorgd dat de mol ons voortaan met rust
laat.
Kom broertjes en zusjes, laten wij de rommel
opruimen.
Papa, laat u de vuurvliegjes vrij?'

Alle wormen zijn blij omdat Willo hen gered heeft.

VERHAAL 3 JAPIE DE SPIN.

Japie de spin zucht diep: 'wat heb ik het toch moeilijk. De wind blaast aldor mijn webje stuk en de regen maakt er gaten in.

Ik moet elke keer opnieuw een webje weven. Maar ik moet wel, anders heb ik geen web en dus ook geen eten.

Japie spint vlijtig een nieuw web en als die klaar is gaat hij in het hoekje daarvan zitten.

'Zo, dat is weer gedaan, nu kan ik slapen.'

"Split, splat!" grote regendruppels vallen naar beneden.

Japie doet zijn oogjes open: 'nee hè, nu regent het alweer!'

Een grote regendruppel gaat dwars door het webje en maakt er een gaatje in.

Jaapie rent er vliegensvlug op af en repareert zijn web.

'Zo, weer klaar,' zucht hij: 'het regent geloof ik niet meer. Gelukkig, nu kan ik eindelijk slapen.

Weer kruipt hij zijn hoekje in.

Al zijn oogjes gaan dicht behalve eentje.

Met dat ene oogje houd hij de regenwolken in de gaten.

Als uiteindelijk dat ene oogje ook dicht gaat begint het gemeen te hagelen.

"Klets, klats!" de hagelstenen vernielen het web.

'Au, au!' gilt Japie: 'wat zijn die hagelstenen hard.'

Japie ontvlucht zijn kapotte web met een splinternieuw draadje.

“Plons!” De arme spin verdwijnt in een diepe regenplas.

‘Help, help, ik verdrink!’

Japie heeft de grootste moeite om uit de regenplas te krabbelen.

Als hij eruit gekrabbeld is, kijkt hij radeloos alle kanten op.

‘Waar moet ik een web maken?’ jammert hij:

‘waar is een plek waar die niet kapot waait?’

Japie loopt door de tuin.

Er zijn genoeg plekjes waar hij een web kan hangen maar die zijn niet goed genoeg.

Dan ziet hij het keukenraam van oma Jansen.

‘Ik maak hem daar, ik geloof niet dat hij daar stuk zal gaan.’

Meteen gaat hij weer aan het werk.

Na een tijdje is het web klaar en Japie gaat er middenin zitten.

Hij heeft niet in de gaten dat oma Jansen zijn web ziet, zij houdt niet van spinnen.

Zij wordt boos en pakt haar bezem.

‘Weg vieze spin! Ik heb net mijn ramen gezeemd!’

Met een haal van de bezem veegt zij Japie van het raam.

“Plof!” De spin valt op de grond.

Hij heeft zich gelukkig geen pijn gedaan.

‘Och jeetje, dat was geen goed plekje.’ jammert

Japie.

Hij rent langs de muur en ontdekt voor het eerst een roostertje tussen de bakstenen.

Het roostertje zit daar omdat de lucht er doorheen moet stromen.

Zo blijft het droog in oma's huis en wordt de binnenmuur niet vochtig.

Japie bekijkt het rooster aan de buitenkant en dan aan de binnenkant.

'Ach!' zegt hij enthousiast: 'wat een geweldig plekje!

Hoera, hoera!

Hier kan mijn web niet kapot waaien en niet kapot regenen. Wat een fijn warm plaatsje!

Hier kan ik blijven wonen.

Hij spint ijverig een nieuw webje.

Als die klaar is gaat hij eindelijk slapen.

Oma Jansen kijkt nooit in het roostertje.

Zij weet niet dat Japie daar voortaan woont.

En Japie? Die zucht tevreden: 'hè, hè!'

VERHAAL 4 THEO DE RAT.

Heel stilletjes trippelt Theo de rat door oma Jansen haar tuin.

Hij snuffelt hier en hij snuffelt daar.

De schuurdeur staat open.

Theo trippelt naar binnen.

‘Snuffel, snuf, ik ruik, ik ruik..., ‘snuffelt hij: ‘iets te eten!’

In de schuur staan dozen met aardappelen, sla en tomaten, komkommers en radijsjes.

Theo lust graag tomaatjes en radijsjes, daarom klimt hij in de doos met tomaatjes.

Theo pakt een tomaat en neemt er een paar hapjes van.

‘Nee, die smaakt niet goed, ik neem een ander.’
piept Theo: ‘zou deze smaken? Nee, ik proef een ander.’

Theo neemt van alle tomaten een pietepeuterig klein hapje.

Dan is zijn buikje plotseling vol, er kan niets meer bij.

‘Mijn buik is rond, ik krijg slaap.’ geeuwt Theo.

Hij kijkt rond waar hij kan slapen.

‘Onder de tafel is een mooi plekje om te wonen, maar waarvan moet ik mijn nestje maken?’

Dan ziet Theo een stapel oude kranten, hij bijt ze in duizend stukjes.

Hij vindt ook oude lapjes en bijt die ook kapot.

Na een poosje is zijn nestje klaar.

Theo valt onder de tafel op zijn mooie nest in slaap.
Hij droomt van een heleboel eten.

Terwijl de rat slaapt, sluipt er nog iemand door de
tuin. Het is oma Jansen haar rode kater.
De rode kat jaagt op bewegende beestjes, of het nu
fladderende vogels zijn of een kruipend torretje.
Gelukkig hebben alle vogeltjes in oma's tuin de kat
allang gezien en zijn snel weggevlogen.
De rode kater vindt ook geen beestjes waarmee hij
kan spelen.
Die zijn snel naar een veilig plekje gekropen.

De kat verveelt zich, hij rekt zich uit.
Dan ziet hij dat de schuurdeur openstaat.
De schuurdeur staat nooit open, daarom rent de kat
snel de schuur in.
Hij is erg nieuwsgierig, hij kijkt hier en kijkt daar.

Dan loopt hij langs het tafeltje waar Theo slaapt.
Wat ziet hij daar?
De rode kater ziet Theo, maar die snurkt rustig door.
Omdat Theo niet beweegt, maar er wel als een muis
uitziet, raakt de kat hem zachtjes aan.
Theo merkt er niets van.
'Miauw!' miauwt de rode kater: 'ben jij een
speelgoedmuis of ben jij een echte muis!'
Nu word de rat wakker, hij schrikt zich een hoedje.
Zijn kraallogjes worden groot van schrik.
Hij ziet een grote rode kat voor zijn neus.
Theo rent door de schuur, hij probeert zich te
verstoppen.
'Miauw, wat doe jij hier! Heb jij aan de tomaten
geknabbeld? Zat jij aan de radijsjes?'
De kat rent achter de rat aan.

'Ik doe hier niets!' piept Theo, hij rent de schuur uit.

Dan ziet hij een gaatje in de schutting, hij rent er doorheen.

De dikke rode kater past niet door het gaatje, hij kan er wel doorheen kijken.

Hij moppert: 'miauw wat jammer, de muis is weg.'

Als die grote muis hier nog eens durft te komen, miauw, eet ik hem op of jaag ik hem weg!

Theo de rat durft nooit meer in oma Jansen haar tuin te komen.

VERHAAL 5 DE DRIE BROERTJES MUIS.

Trippeltje, Knibbeltje en Snibbeltje trippelen naar oma Jansen haar tuin.
Trippeltje rent als eerst de tuin in, want hij is de snelste.

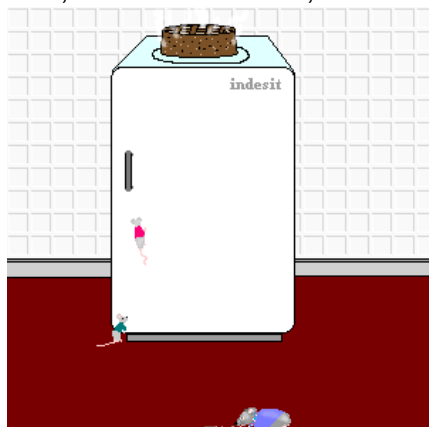
Knibbeltje is de gelukkigste muis want hij vindt altijd wel wat lekkers om te eten.
Thuis zijn alleen nog broodkruimels.
Hij ruikt nu appeltaart.
De geur van de vers gebakken appeltaart prikkelt in zijn neusje.
Wat zou hij graag van de taart willen proeven.

Gelukkig staat de keukendeur open en zijn broer Snibbeltje durft het eerst naar binnen te gaan want hij is de brutaalste muis.
Als hij binnen is, durven de andere twee ook naar binnen te gaan.
Trippeltje trippelt meteen achter Snibbeltje aan.
Knibbeltje durft dat niet, hij kijkt links en dan naar rechts.
Als zijn broertjes voor de koelkast staan, staat hij nog steeds bij de buitendeur.
De appeltaart staat op de koelkast, die is nog erg warm.
De twee muisjes proberen tegen de koelkast op te klimmen, die is erg glad.

Knibbeltje ziet een bakje kattenvoer en een schoteltje melk staan.
Dat staat vlak naast de deur.

Het bange muisje rent er naar toe en neemt een hapje.

'Mm, dat smaakt lekker, ik lust best meer!'

Hij eet zijn buikje rond terwijl zijn broertjes nog steeds op de koelkast proberen te klimmen.

Als hij ook van de melk heeft gedronken rent hij vlug naar buiten.

Gelukkig is de kat niet in de tuin.

Binnen klinkt gegil.

Het is oma, zij ziet de muizen.

'Help!' schreeuwt zij: 'muizen!'

Zij pakt haar bezem en slaat naar de muizen.

'Weg jullie vieze beesten!'

"Roetsj," Trippeltje rent de tuin in.

"Roetsj," Snibbeltje rent hem achterna.

"Boem," de keukendeur slaat dicht.

'Jammer,' piept Snibbeltje: 'wij hebben niets van de appeltaart kunnen eten. We vonden niets te eten,'

'Maar ik lekker wel,' gniffelt Knibbeltje: 'kijk maar naar mijn buikje, die is dik en rond.'

Trippeltje piept: 'wat heb jij toch altijd een geluk!'

Snibbeltje piept: 'laten wij maar naar huis gaan, misschien liggen die oude broodkruimels er nog.'

"Roetsj, roetsj, roetsj," weg zijn de muisjes.

VERHAAL 6 DE INHALIGE MEEUW.

Het sneeuwt.

Omdat het winter is, zet oma Jansen een vogelhuisje in de tuin.

Zij hangt er vetbolletjes en pindanetjes aan.

In het vogelhuisje doet zij wat zaad en broodkruimeltjes.

Zij zet ook een kommetje water neer.

De vogeltjes zien al dat heerlijke eten, zij hebben honger.

In de winter groeien geen plantjes en zijn er ook geen kriebelbeestjes om op te eten.

Zij vinden geen water als de sloot bevroren is.

Daarom vinden de vogels het fijn dat er eten is neergezet.

Het is een gefluit en een getjilp van jewelste in oma's tuin.

Boven in de lucht zweeft een meeuw, hij heeft ook honger.

Hij ziet onder hem een heleboel vogels naar het vogelhuisje vliegen.

'Daar is wat te eten!' schreeuwt hij luid: 'ik moet ietsje lager vliegen, dan kan ik het goed zien!'

Hij vliegt rondjes boven oma's tuin.

'Hoe moet ik dat huisje in?' denkt hij: 'ik zie het al!' roept hij verheugd, hij vliegt meteen het vogelhuisje in.

Alle vogeltjes schrikken van de grote meeuw, zij vliegen op.

“Hap, hap”, weg is al het brood.

“Hap, hap”, weg zijn de vetbolletjes en de pinda’s en al het zaad.

‘Inhalige gulzigaard!’ fluiten de vogeltjes boos:
‘jij laat niets voor ons over!’

‘Dat kan mij niets schelen!’ antwoord de meeuw
kwaad: ‘ik mag toch ook eten?’

Omdat hij kwaad is schopt hij het kommetje water
het huisje uit.

Nu alles op is wil de meeuw uit het vogelhuisje.

‘Nee hè, ik zit klem!’

De vogel schuift heen en weer op zijn buik en
fladdert met zijn vleugels.

‘Ik zit vast, ik kan er niet uit!’ gilt hij: ‘ik wil eruit!’

Na een poosje is de meeuw moe van zijn gefladder.
Hij is zo moe dat hij af en toe in slaap valt.

De mussen tjilpen: ‘vlieg weg, vlieg weg, oma’s
kater loopt in de tuin!’

De meeuw wordt wakker van het getjilp.

‘Houden jullie je snavel eens dicht!’

Laat mij slapen! Wat kan mij het schelen dat er
ergens een kat loopt! Ik ben niet bang!’

Maar de kat is al bij het vogelhuisje.

Hij ziet de dikke meeuw.

Een meeuw die vastzit en dus niet vluchten kan.

De kat scherpt zijn nagels aan het vogelhuisje.

‘Miauw, een vette vogel, ik lust vogels!’

De meeuw schrikt van de kat, hij wil wegvliegen.

“Fladder, fladder”, gaan zijn vleugels.

'Vertel mij eens,' miauwt de kat: 'wat doet een dikke vogel in zo'n klein vogelhuisje?'

'Niks, ik wacht hier.' jammert de meeuw.

'Op wie wacht jij?' vraagt de kat.

'Op jou natuurlijk domme kat! Op wie anders zou ik moeten wachten!'

'Smoesjes!' krijst de kat: 'miauw, ik ga jou opeten!'

'Welnee, domme kat,' krijst de meeuw:

'jij kunt mij niet opeten. Ik ben namelijk een grote witte tovervogel.'

'Tovervogel?' miauwt de kat: 'zoiets bestaat helemaal niet! Tover dan eens wat, ik geloof er niets van!'

'Dat kan ik zomaar niet, ik heb er iets voor nodig. Haal eerst een groen blad voor mij, dan kan ik pas toveren.'

Als de kat wegholt om een groen blad te zoeken, probeert de meeuw zich uit het vogelhuisje te wringen.

De vogel denkt dat hij slim was om de kat weg te sturen voor een groen blad.

De meeste bomen zijn kaal in de winter.

‘Hij blijft wel een tijdje weg,’ denkt de meeuw: ‘had ik maar niet zoveel gegeten! Pffft, ik moet uit dit vogelhuisje!’

De kat is binnen een paar tellen weer bij de meeuw. ‘Miauw alsjeblieft, hier is een groen blaadje!

Tover nu iets voor mij.’

‘Hoe kom jij aan dat groene blad? Waar heb jij die vandaan?’ jammert de meeuw verschrikt.

‘Dit is een hulstblad, die blijft groen in de winter.

Hoezo, is dit blad niet goed?’

‘Dat blad is wel goed maar ik heb nog meer nodig. Haal water dat nog niet bevroren is!’

Weer holt de kat weg en weer denkt de meeuw dat hij slim is.

Het water is overal bevroren, er ligt een dikke laag ijs op de sloten.

Maar binnen de kortste keren is de kat weer terug.

‘Ben jij er nu al?’ jammert de meeuw onthutst.

De kat spuugt water in het kommetje.

‘Tja, er ligt overal sneeuw. Als je dat in je bek neemt smelt het tot water. Nu zul je toveren.’

‘Nee, jij hebt nog niet alles gehaald, bezorg mij nu een verse bloem.’ zegt de meeuw.

De kat loopt mopperend weg.

Terwijl de meeuw zich uit het vogelhuisje probeert te wringen, staat de kat er weer met een bloem in zijn bek.

‘Wat ben je vlug terug!’ jammert de meeuw.

‘Ik heb die bloem uit oma’s vaas gepikt, zij zet altijd verse bloemen in een vaas. Nu moet je toveren.’

‘Ik kan niet toveren als ik hier klem zit,’ zegt de meeuw: ‘het spijt mij.’

‘Dan help ik je toch.’ zegt de kat.

Hij springt pardoes tegen het vogelhuis op waardoor het omvalt.

Het dakje valt er af, de meeuw is bevrijd.

‘Ga je nu toveren?’ vraagt de kat.

‘Ik moet mij nog even warm vliegen, ik tover zo!’
krijst de meeuw.

Meteen vliegt hij de lucht in zijn vrijheid tegemoet.

‘Mij ziet die kat niet meer terug.’ denkt de meeuw.

De kat wacht een lange tijd naast het omgevallen vogelhuisje.

‘Ik krijg honger.’ denkt hij.

Hij loopt naar de keukendeur en krabbelt ertegen.

Oma maakt de deur open.

‘Heb je nog meer trek?’ zegt zij: ‘daar staat jouw eten.’

Als de rode kater naar zijn voerbakjes rent.
doet oma de deur weer dicht.

‘Blijf nu maar een tijdje binnen!

Ik wil niet dat jij heen en weer rent.

Het is buiten veel te koud.

VERHAAL 7 HET SNEEUWKLOKJE.

Naast de oude boom in oma Jansen haar tuin groeit een sneeuwkllokje.

Het is een treurig sneeuwkllokje, zij laat haar bloemknopje hangen.

‘Waarom ben jij zo treurig?’ vraagt de oude boom.

‘Ik ben zo alleen, had ik maar iemand om mee te praten.’ huilt het kleine sneeuwkllokje.

‘Jij hoeft toch niet verdrietig te zijn? Ik praat toch met jou?’ zegt de boom.

Verwonderd kijkt het sneeuwkllokje omhoog.

Zij heeft nog nooit zo een lelijke kale boom gezien.

‘Ik vind het hier niet leuk!’ jammert het sneeuwkllokje.

‘Waarom niet?’ vraagt de boom.

‘Omdat jij te groot, te oud en te lelijk bent. Ik wil niet met jou praten!’ snauwt het sneeuwkllokje.

‘Over lelijk gesproken, jij doet erg lelijk.

En jij bent nog wel een piepjong sneeuwkllokje.

Foei, wat ben jij onaardig!’ moppert de oude boom.

‘Praat dan met ons!’ roepen de kale struiken.

‘Nee, dat wil ik ook niet!

Jullie zijn even lelijk als de grote kale boom.

Ik wil met iemand praten die net zo klein en mooi is als ik.’

‘Jij bent niet aardig!’ roepen de kale struiken.

‘Je moet het zelf maar weten,’ zegt de oude boom
‘ik vind je een domoor.’

De volgende dag schijnt er een heerlijk lentezonnetje.

Het sneeuwkllokje ziet het niet, zij kijkt treurig naar de grond.
De boom en de struiken fluisteren met elkaar maar het sneeuwkllokje hoort het niet.
Elke dag word het sneeuwkllokje ietsje eenzamer.

Dan gebeurt er wat in de tuin.
Oma doet haar keukendeur open en komt met een klein meisje naar buiten.
'Ga maar fijn in de tuin spelen,' zegt zij: 'dan zet ik straks een kopje thee voor ons.'

Het meisje holt de tuin in en maakt een rondedansje om de oude boom.
Dan ontdekt zij het kleine sneeuwkllokje.
'Ach, wat een schattig sneeuwkllokje!' roept zij.
Zij wil het sneeuwkllokje plukken, maar zij mag niets plukken uit oma's tuin.
Zij gaat op een wortel van de boom zitten en kijkt naar het mooie sneeuwkllokje.
Zij ziet dat er maar één sneeuwkllokje groeit.
'Wat ben je mooi! Ik zou je willen plukken!
Maar ja, ik kom wel elke dag naar je kijken.'

Oma roept dat de thee klaar is en het meisje huppelt naar binnen.
Het sneeuwkllokje is zo blij dat het meisje naar haar komt kijken, dat zij meteen haar kopje omhoog steekt.

De volgende dag komt het meisje niet, en de dagen daarna ook niet.

Het sneeuwkllokje is erg teleurgesteld.

‘Lieve oude boom, waarom komt ze niet?’ jammert het sneeuwkllokje.

De oude boom laat een tak zakken tot dichtbij het kleine bloemetje.

‘Ik denk dat ze ziek is of misschien is zij jou gewoon vergeten,’ zucht de oude boom: ‘maar jij hebt ons toch?’

Het sneeuwkllokje kijkt tevreden om zich heen. Zij lacht: ‘ja, dat is waar. Ik heb spijt dat ik zo lelijk deed tegen jullie.’

‘Het is goed,’ zegt de oude boom: ‘kunnen wij nu vriendjes worden?’

‘Ja, voor een heel leven!’ juicht het sneeuwkllokje.

Vanaf dat moment is het sneeuwkllokje blij.

VERHAAL 8 HET AARDAPPELMANNETJE.

Oma Jansen heeft een klein stukje tuin als moestuintje.

In een moestuintje horen geen gewone plantjes. In haar moestuintje groeien groenten, fruit en aardappeltjes.

Oma is in de tuin, zij kijkt naar de aardappelplanten.

'Ik denk dat ik de aardappels uit de grond kan halen.' denkt zij.

Zij begint meteen in de grond te graven.

Na een tijdje liggen de aardappels keurig naast elkaar op de aarde.

'Wat een boel zeg!' denkt oma: 'ik pak even een emmer uit de schuur.

Oma doet de aardappels in de emmer.

De emmer is te klein.

'Ik pak wel een doos.' denkt zij.

Oma is in de schuur als het plotseling onderin de aardappelemmer begint te rommelen.

Als zij met de doos terug is, ziet zij in de emmer iets bewegen.

'Getsie,' schrikt oma: 'er zit een beest in de emmer!'

Oma kijkt met grote angstogen naar de emmer.

Opeens klautert een aardappel over de rand van de emmer.

Oma staat er stokstijf naar te kijken.

'Wat sta jij daar nou te kijken! Help mij liever een handje!' roept het aardappelmanneltje: 'ik zal wel vol blauwe plekken zitten en dat is jouw schuld!'

'Ik, ik heb zoiets nog nooit gezien,' stamelt oma:
leven al mijn aardappels?'

'Ach nee zeg, laat mij niet lachen!

Nee, die aardappels kun je gerust eten,' moppert
het aardappelmanntje: 'help je me nog of moet ik
op deze emmer blijven zitten!'

Oma tilt het aardappelmanntje van de emmer.

'Hè, hè,' zucht het aardappelmanntje: 'ik vind jou
echt niet aardig! Jij hebt mij zomaar uit de grond
gehaald, hoe moet ik nu weer terug?'

'Ik, ik deed het per ongeluk.' stamelt oma.

'Dat snap ik ook wel, maar jij hebt mijn huis
verwoest, die is helemaal ingestort!'

Het aardappelmanntje kijkt erg boos naar oma.

'Och, wat erg voor jou!' zegt oma geschrokken:
'kan ik geen nieuw huis voor je maken?'

'Nee, jammer genoeg niet, jij zou het niet kunnen. Mijn aardappelmannelenhuus was van klei gemaakt. Het past tussen de wortels van de aardappelplanten.

Jij hebt alle aardappels uit de grond gehaald en alle planten op de vuilhoop gegooid.'

Maar ik heb een ideetje.

Mag ik voortaan in de aardappelemmer blijven wonen?

Dan zal ik er voor zorgen dat jouw aardappels veel groter worden.'

'Hoe doe jij dat dan?' vraagt oma.

'Tja, dat is mijn geheim, maar zij zullen zo groot worden dat iedereen jaloers wordt.'

Oma is erg blij.

'Jij mag best in de aardappelemmer wonen.

Misschien heb jij het koud, ik zal je mee naar binnen nemen.'

'Voor heel even, binnen krijg ik uitlopers.

Jij weet wel, dan krijg ik wortels.

Ik wil even kijken hoe jouw huus eruitziet en daarna zet jij mij maar op een donkere, koele plek.

Oma doet wat het aardappelmannelen zegt, zij zet de emmer in de schuur.

Als hij in de schuur is, zegt het aardappelmannelen:

'laat de deur op een kiertje, dan kan ik af en toe naar buiten. Bedankt voor de emmer.'

Als oma het jaar daarop aardappels uit de grond haalt zijn zij enorm groot.

Zij zoekt het aardappelmannelen maar die is verdwenen.

EINDE.